Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII Nr. 19 (371) ⋆ Sâmbătă 5 Martie 1955 ⋆ 4 pagini 15 bani

Stăpân pe soarta sa

Era pe la începutul lui 1945. Suferințele cumplite pricinuite de războiul nedrept în care fusese târîtă țara noastră de către Germania fascistă, stăruiau încă în inimi. Dar lumina libertății biruise întunericul greu al robiei. Neprecupețindu-și jertfele, ostașii sovietici curățiseră de dușmani și pământul patriei noastre. Acum ei își continuau victorioasa ofensivă spre a răpune chiar în bârlogul ei fiara fascistă. Alături de armatele sovietice, luptau cu eroism ostașii români, care întorseseră armele împotriva cotropitorilor.

Eliberarea de sub călcâiul hitlerist dăduse putință poporului român să-și ia soarta în propriile mâini și să pornească pe calea făuririi unei vieți noi. Masele largi populare conduse de Partidul Comunist, însuflețite de avânt patriotic, luptau pentru democratizarea țării, munceau din răsputeri, înfruntând lipsuri și greutăți, pentru a ridica din înapoiere și ruină industria și agricultura. Dar clasele exploatatoare, dușmane de moarte ale poporului, nu stăteau cu mâinile în sân. Pe atunci, exploatatorii aveau în mâinile lor puterea economică, iar guvernul aflat la cârma țării era alcătuit în majoritate din reprezentanți ai partidelor burgheze, reacționare. Folosindu-se de aceasta, clasele exploatatoare căutau pe toate căile să stăvilească avântul maselor, sabotând refacerea industriei și agricultura, pricinuind foamete și dezordine în economie. Astfel ei urmăreau să înrobească iarăși țara noastră imperialiștilor englezi și americani.

Singurul apărător neclintit al intereselor poporului, Partidul Comunist Român, care unise în jurul său masele cele mai largi ale clasei muncitoare, țărănimii și intelectualității, conducea lupta împotriva acestor uneltiri, demascând fără cruțare planurile mârșave ale burgheziei și moșierimii. Tot mai des, sutele de mii de oameni ai muncii își exprimau la mitinguri și demonstrații hotărîrea lor fermă de a împiedica reîntoarcerea fascismului și a robiei, cerând cu tărie un guvern cu adevărat democratic.

Simțind că le fuge pământul de sub picioare, clasele exploatatoare s'au îndârjit. Au plătit și au înarmat bande de legionari și criminali de război, asmuțindu-le împotriva muncitorilor și țăranilor muncitori. Prin mijlocirea călăului Rădescu care se afla în fruntea guvernului, imperialiștii străini, în învoială cu regele și cu partidele reacționare, au pus la cale o lovitură mișelească: instaurarea prin forță a unui regim fascist în România și readucerea ei sub dominația imperialistă. Poporul, hotărît să nu îngăduie aceasta, le-a stricat însă socotelile. In ziua de 24 Februarie 1945, peste 500 de mii de oameni ai muncii au manifestat pe străzile Bucureștiului, cerând înlăturarea guvernului Rădescu. Mitralierele călăilor au lătrat, ca de atâtea ori în trecut. A curs din nou sângele muncitorilor. Dar o mână de trădători nu putea să stea de-a-curmezișul năzuințelor unui popor. Prin lupta dârză, de neînfrânt, a maselor, Rădescu a fost înlăturat. Și la 6 Martie 1945, oamenii muncii au chemat la cârma țării un guvern democratic, în frunte cu tovarășul Dr. Petru Groza, guvern în care clasa muncitoare deținea rolul conducător.

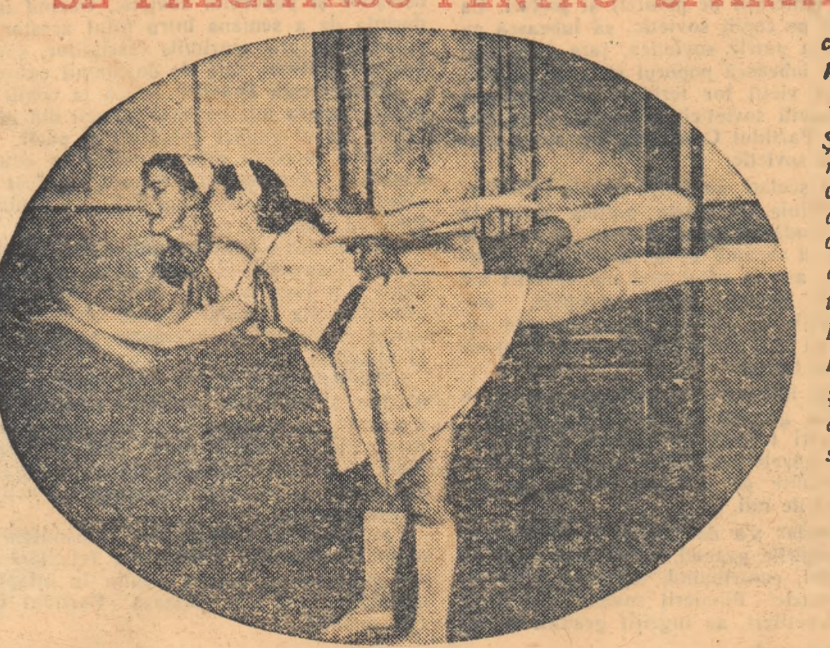
S'au scurs zece ani de atunci. Stăpân pe soarta sa, pe rodul muncii sale, poporul muncitor, sub steagul de luptă al partidului, a înfăptuit în anii aceștia, lucruri mărețe.

Rând pe rând, a fost înfăptuită reforma agrară, a fost alungată monarhia, au trecut în mâinile poporului fabricile, minele, bogățiile nemăsurate ale patriei. Intre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare s'a cimentat o alianță de nezdruncinat, care stă la însăși temelia statului nostru. Intre poporul român și minoritățile naționale s'a închegat în munca și lupta comună pentru îndeplinirea acelorași năzuinți, o prietenie, caldă, frățească. Sub orânduirea de stat democrat-populară, instaurată prin lupta oamenilor muncii, poporul nostru și-a cucerit cele mai largi libertăți democratice și deplină independență națională. In înfăptuirea acestei orânduiri ziua de 6 Martie, care a adus în fruntea țării un guvern democratic, adânc legat de popor, a fost o treaptă covârșitor de însemnată.

Oamenii muncii întâmpină și cinstesc aniversarea acestui eveniment, prin muncă încordată și rodnică, prin succese noi în lupta pentru zidirea socialismului.

Ei știu că imperialiștii nu și-au contenit uneltirile. Sunt puține zile de când, în capitala Elveției, patriotul Aurel Șetu a căzut răpus de topoarele acelorași bandiți legionari, plătiți de aceiași stăpâni. Dar, oamenii muncii vor ști să-și apere oricând, cu îndârjire, cuceririle făcute cu trudă și jertfe.

SE PREGĂTESC PENTRU SPARTACHIADĂ

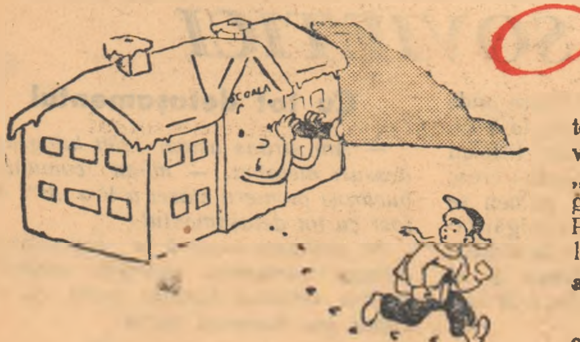

In sală e liniște. Cu multă siguranță, fetele se înclină ușor într'o parte și în alta. Cu atenție ele lasă să le zboare din mâini mingiile care descriu semicercuri în aer.

Oricine ar admira mlădierea și precizia cu care execută mișcările. Dar credeți oare că dela început a fost așa? Nicidecum. Multe din ele greșeau. Indemânarea și siguranța de-acum sunt rodul repetițiilor făcute cu răbdare, al voinței și perseverenței.

Elevele claselor a VI-a și a VII-a dela Școala Nr. 81 din București sunt sigure acum că își vor reprezenta cu cinste școala, la Spartachiadă. Ele se mândresc cu colegele lor: Dumitreanu Nicoleta, Frâncu Elisabeta și Brânzaru Elena, care sunt fruntașe la învățătură și vădesc multă pricepere în sport.

Mincinosul

Era înainte de ora de Matematică și, ca deobicei, David se apucă să controleze caietele, să vadă cine nu și-a făcut temele acasă.

— Până aici totul e bine — spuse mulțumit David, văzând caietele școlarilor din ultimele bănci. Dar Cudla precis că iar nu și-a scris, se gândi el. „N'am scris temele" sau „Am uitat caietul acasă". Așa se aștepta să-i spună Cudla. Dar spre mirarea lui, Cudla îi întinse un caiet îngrijit și curat, de-ți era mai mare dragul să pui mâna pe el.

— E al tău caietul?

— Mă mai întrebi? Sigur că da, se bosumflă Cudla și-și întoarse capul spre geam, bodogănind supărat:

— I-auzi, după ce că-i arăt temele, mai și întreabă al cui e caietul.

Lui David însă nu-i venea să creadă și tot răsfoia caietul. Băieții așteptau curioși să vadă ce se va întâmpla până la urmă. „Să mă uit la nume", se gândi David. Intoarse caietul. Pe copertă era scris numele lui Octavian, vecinul de bancă al lui Cudla.

Dar parcă era prima minciună a lui Cudla?

— Plec iute la școală, le spusese el într'o dimineață părinților. Dar ieșind pe ușă se gândi încotro s'o apuce ca să nu-l vadă colegii care mergeau într'adevăr la școală. „Decât să stau să mă plictisesc la ora de Română sau Matematică și să mai iau și note proaste, mai bine îi fac o vizită mătușii. Am să le spun mâine colegilor că m'a durut gâtul

Ulciorul însă nu merge de multe ori la apă... așa spune un vechi proverb. Nu știu cum s'a întâmplat, că tocmai în ziua aceea a venit tatăl lui la școală, să vadă cum îi merge băiatului cu învățătura.

— Cum, n'a venit? întrebă tatăl.

— N'a venit, i-au răspuns colegii. Tatăl n'a mai spus nimic, dar pe fața lui se vedea că era tare supărat.

Odată Cudla sta foarte gânditor în bancă.

— S'a cumințit Cudla al nostru, se auzeau șoapte prin bănci.

— Da' de unde, cine știe ce mai pune la cale, spuneau alții. Și într'adevăr așa și era.

— Am să iau carnetul cu note al lui Emil, plănuia Cudla. Carnetul lui

era plin de note rele și nu îndrăznea să-l arate părinților; al lui Emil însă, avea numai note bune.

Nu știu cum se întâmpla că toate năzdrăvăniile pe care le făcea Cudla, colectivul le descoperea. Și cu carnetul a fost la fel.

Dar nu-i de-ajuns numai să le știe, colectivul trebuie să ia și măsuri. Și lucrul acesta nu l-au făcut până acum colegii lui Cudla.

Dacă Cudla spune minciuni, asta se datorește în mare măsură și colectivului, care se distrează pe socoteala lui, iar Cudla se umflă în pene văzând cât succes are. La lecții, când nu răspunde, colectivul se uită la el și râde. Deși toată clasa știe că el vine regulat cu temele nescrise, că-și uită caietele cam des acasă, sau că lipsește fără niciun motiv dela ore, totuși până acum n'a luat nicio măsură.

— L-am criticat o dată la gazeta de perete, dar el tot continuă să spună minciuni, vor zice unii. Da, dar asta nu e de-ajuns, le vom răspunde noi. Cudla, se poate îndrepta, dacă tovarășii lui vor fi perseverenți în ajutorul pe care i-l vor da, dacă Cudla va primi o sarcină concretă dela grupă și va fi pus la încercare, dacă colectivul se va împrieteni cu el mai mult și mai ales dacă nu vor mai face haz de asa zisele. năzdrăvănii ale lui Cudla.

Liceul de băeți — Suceava

Stela JUCAN

GAZETA IUBITĂ A COPIILOR SOVIETICI

1925-1955

A 30-a aniversare a gazetei „Pionierscaia Pravda"

Zilele acestea, la 6 Martie, se împlinesc 30 de ani dela apariţia primului număr al gazetei pionierilor şi şcolarilor sovietici „Pionierscaia Pravda".

De-a-lungul acestor ani, „Pionierscaia Pravda" a crescut şi a educat generaţii de pionieri şi şcolari. Ea i-a învăţat şi învaţă pe copiii sovietici să iubească cu toată ardoarea marea patrie sovietică, ţara celei mai fericite copilării; să iubească poporul sovietic, deschizătorul şi făuritorul vieţii lor fericite. „Pionierscaia Pravda" educă pe copiii sovietici în spiritul dragostei nemărginite faţă de Partidul Comunist, înţeleptul conducător al poporului sovietic.

Pentru pionierii şi şcolarii sovietici, gazeta „Pionierscaia Pravda" constituie un foarte preţios ajutor la asimilarea şi aprofundarea cunoştinţelor. Gazeta le arată cum să înveţe, îi cheamă să se întreacă în Olimpiade, îi informează asupra celor mai noi cuceriri ale ştiinţei şi tehnicii. Gazeta ajută grupele, detaşamentele şi unităţile de pionieri să organizeze activităţi interesante, să facă viaţa pionierească de neuitat pentru cei care o trăiesc.

Din toate colţurile întinsei ţări sovietice sosesc la Moscova, la redacţia gazetei „Pionierscaia Pravda", mii şi mii de scrisori trimise de cititori. Copiii cer sfaturi, împărtăşesc gazetei realizările şi bucuriile lor. Cifra scrisorilor primite de redacţie într'un an, se ridică la zeci şi zeci de mii.

„Pionierscaia Pravda" s'a dovedit a fi un minunat organizator. La chemările gazetei, au răspuns zeci de mii de copii sovietici, contribuind, după puterile lor, la înfrumuseţarea patriei. Pionierii sovietici au sădit milioane de pomi fructiferi, au îngrijit grădini de legume şi zarzavat, au crescut animale, au dat ajutor colhozurilor.

In anii Marelui Război de Apărare a Patriei, „Pionierscaia Pravda" a povestit copiilor despre eroismul ostaşilor şi poporului sovietic, trezind în sufletele lor dorinţa de a semăna întru totul acestor eroi. Ea le-a povestit despre cruzimile fasciştilor, sădindu-le astfel ura necruţătoare faţă de duşmanul cotropitor.

„Pionierscaia Pravda" educă la copiii sovietici dragostea pentru toţi oamenii muncii din lumea întreagă, creşte din ei vajnici apărători ai păcii.

Pentru meritele sale deosebite în educarea copiilor sovietici, „Pionierscaia Pravda" a fost distinsă de către Partid şi Guvern cu ordinul „Lenin" şi „Steagul Roşu al Muncii".

„Pionierscaia Pravda" este o gazetă iubită nu numai de copiii sovietici ci şi de copiii de peste hotare. Pionierii din ţara noastră cunosc din paginile gazetei „Pionierscaia Pravda" faptele minunate ale pionierilor sovietici, învaţă să organizeze în unităţile lor adunări şi activităţi interesante.

„Pionierscaia Pravda" constituie pentru gazeta pionierilor şi şcolarilor din ţara noastră, „Scânteia pionierului", un minunat exemplu. Gazeta noastră învaţă dela „Pionierscaia Pravda" cum să trezească la pionieri şi şcolari dragostea pentru ştiinţă, îi învaţă să desfăşoare în unităţile de pionieri o activitate rodnică şi interesantă.

La împlinirea a 30 de ani, transmitem gazetei „Pionierscaia Pravda" călduroase felicitări şi îi urăm, din toată inima, succes deplin în înfăptuirea marilor sarcini pe care i le trasează Partidul Comunist şi Comsomolul.

A SOSIT UN NUMĂR NOU

A sosit un număr nou din „Pionierscaia Pravda". Pionierii din clasa a VII-a dela Şcoala Nr. 22 din Capitală, l-au aşteptat cu nerăbdare. Şi iată-i acum urmărind cu atenţie articolele.

Iţi mulţumim Pionierscaia Pravda

„Ne ajuţi totdeauna"

In clasa noastră nu sunt mulţi pionieri cu note mici. Tocmai de aceea, când am văzut că Balint Cornel şi Andruş Viorel au luat nota 2 la Chimie, ne-am sfătuit cu toţii ce să facem ca să-i ajutăm. Ei învăţau mecanic proprietăţile corpurilor, iar la formule totdeauna se împotmoleau. Tocmai discutam despre asta, când poştaşul ne aduse „Pionierscaia Pravda". De multe ori ne ajutase ea să ieşim din încurcătură! De aceea am început să-i răsfoim bucuroşi paginile. Curând dădurăm peste un articol, care vorbea tocmai despre problema ce ne frământa şi pe noi: cum au reuşit pionierii sovietici să îndrepte nişte elevi slabi la Chimie. Din ziua aceea am început să adunăm tot ce ne trebuia pentru un cerc de Chimie, iar peste puţină vreme, am înfiinţat şi noi un asemenea cerc. Prin experienţele făcute acolo i-am atras pe Cornel, pe Viorel şi pe mulţi alţii, trezindu-le curiozitatea şi interesul pentru această materie. Rezultatele nu s'au lăsat mult aşteptate. Atât Cornel cât şi Viorel au început să lucreze mai uşor cu formulele. Notele lor de 2, au fost înlocuite cu 3 şi 4.

Intâmplarea aceasta ne-a dovedit încă o dată câte lucruri interesante şi folositoare putem desprinde din paginile gazetei „Pionierscaia Pravda". De aceea, noi o citim cu drag.

Petre IONESCU
clasa a VII-a
Şcoala medie de 10 ani — Lipova

„Mă înveţi să muncesc mai bine"

Cunosc Limba rusă din familie. Lucrul acesta mă ajută să citesc şi să traduc colegelor mele articole din ziarul „Pionierscaia Pravda", la care sunt abonată. Intotdeauna, ceea ce am citit mi-a folosit mult. In preajma carnavalului din acest an, ne tot gândeam cum să pregătim surprize cât mai frumoase. Răsfoind ziarul pionierilor sovietici, am găsit indicaţii pentru confecţionarea de jucării, lănţişoare, costume de carnaval, etc. Indată am propus colectivului de conducere al unităţii, să lucrăm şi noi jucării şi podoabe ca acestea. Şi aşa am făcut.

Am avut un pom de iarnă minunat împodobit. Surprizele au fost lucrate cu pricepere.

Altă dată am citit un articol despre doi conducători. Despre un conducător care ştia să se poarte cu pionierii şi despre altul lipsit de iniţiativă şi care dădea sarcinile fără să ţină seama dacă cel căruia i le dă poate să le îndeplinească sau ba. Atunci m'am gândit că eu semăn întru câtva cu al doilea conducător. Şi eu trasam uneori sarcinile în pripă şi la nimereală. M'am gândit şi la lipsa mea de iniţiativă şi am început să muncesc mai atent şi mai perseverent.

Prietenele mele, Pelimon Mirela şi Gherasim Doina, văzând ce interesante sunt articolele din „Pionierscaia Pravda" se străduiesc să înveţe Limba rusă cât mai bine. Acum, au început să citească şi singure.

Irina GHERBANOVSKI
Cond. unităţii Şc. 51 Fete-Buc.

Din Pionierscaia Pravda

FAPTE ALE PIONIERILOR SOVIETICI

Lumina în colhoz

Ne-am bucurat foarte mult când am auzit că îndepărtatul nostru colhoz va fi electrificat. Au venit la noi în sat inginerii din Habarovsc şi au făcut planul de muncă, iar preşedintele colhozului a spus:

— Ce bine ar fi dacă comsomoliştii şi pionierii ne-ar ajuta în munca asta atât de importantă!

Atât eu cât şi tovarăşii mei am fost bucuroşi că s'a cerut şi ajutorul nostru. Impreună cu ceilalţi vom croi şi noi un drum prin pădure pentru firele electrice.

Mişa Machin, Vanea Bulchin şi eu, lucram la stâlpi, curăţam pomii de scoarţă şi noduri, iar Volodia Miachişev împreună cu Sereoja Zaiţev duceau aceşti stâlpi pe traseu. Alţi băieţi, împreună cu electricienii montatori, întindeau firele electrice pe stâlpi.

In scurt timp, firele au fost aduse în casele colhoznicilor, în şcoală, în ferma de produse lactate şi pe aria colhozului. Cu mare nerăbdare am aşteptat ziua când lumina electrică avea să se aprindă în sat. A sosit şi această zi. S'au aprins deodată în tot satul becurile electrice. A fost o adevărată sărbătoare. Strigam cu toţii „Ura!".

In ziua următoare ne-am dus să vedem cum funcţionează în colhozul nostru, cu ajutorul curentului electric, moara, uscătoria de grâne şi alte maşini.

Volodia CUHARI
ţinutul Habarovsc, satul Otradnoie raionul Viazemsc.

Tinerii naturalişti

In fiecare primăvară, tinerii naturalişti ai Şcolii medii din oraşul Nercinsc, regiunea Citinsc, cultivă mii de rădăcini de răsaduri de flori şi le sădesc în parcul orăşenesc, în piaţa „Celor căzuţi pentru Revoluţie" şi lângă şcoală. Vara, lângă şcoală e atât de frumos, încât ori cât de ocupat ai fi, dacă treci pe acolo, te opreşti neapărat, cuprins de admiraţie. Şi nu-i de mirare: oraşul Nercinsc e situat între munţii de dincolo de Baical unde vegetaţia se veştejeşte de timpuriu. Incă în Iulie nu mai întâlneşti pe câmp flori frumoase, iar vântul aduce în oraş pulbere de nisip. Cât de plăcut e să vezi cum înfloresc lângă şcoală, până toamna târziu, gherghine, cum se coc pepeni verzi şi mere.

Intr'un sat iacut

Gardul uşor este prins într'un chenar verde de cânepă. De după gardul cel verde vine o aromă de flori. Oare unde ne aflăm? In stepa astrahană, la Soci, ori în Crimeea? Da de unde. Intr'un sat din Iacuţia! Pe lotul unde cresc florile şi se coace pepenele galben se pot întâlni toţi reprezentanţii taigăi iacute: bradul, moliftul, plopul de munte, salcia, ienupărul... Iar alături de aceştia creşte caisul. Este adevărat că-i sălbatic totuşi e cais.

Stăpânii grădinii, băieţii şi fetele dela şcoala din Toibohoe pot să vă povestească amănunţit despre fiecare copăcel în parte: de unde a fost adus şi ce teren îi prieşte. Vara înfloreşte acolo trandafirul albastru. L-au găsit copiii în taigă. Din excursiile făcute prin ţinutul natal, ei au mai adus pentru grădina lor botanică câteva tufe de sorb şi iasomie.

Dela Moscova, din Cuban şi din Ural vin la Toibohoe colete cu seminţele celor mai bune soiuri de fructe şi poame.

Copiii nu se îndeletnicesc doar cu aducerea în grădina lor a feluritelor soiuri de plante. Cu ajutorul profesorului lor, Gheorghii Evdochimovici Bessonov, copiii învaţă să le transforme după metoda lui Miciurin silindu-le să crească acolo unde n'au mai crescut până atunci.

Cu tot detaşamentul

— Am strâns astăzi 1230 kilograme deşeuri metalice, — mi-au comunicat bucuroşi pionierii clasei a V-a „B". Am fost cu tot detaşamentul!

In unitatea noastră se organizează adesea asemenea expediţii colective pentru strânsul fierului vechi. Şi toţi copiii iau bucuroşi parte.

Intr'un timp foarte scurt, pionierii au strâns 5 tone de fier vechi. S'a evidenţiat în special Mitea Stepanov, care a predat 700 kilograme!

A. MAZUNINA
Instructoare superioară de pionieri, regiunea Molotov, staţiunea Borodulino, Şcoala de 7 ani.

In zorii unei zile de Februarie

Sătenii Sântanei s au desobişnuit să mai cunoască apropierea primăverii după sosirea stolurilor de păsări călătoare. Vestitorii zilelor însorite de primăvară au devenit flăcăii dela S.M.T., care-şi repară de zor tractoarele. Când peste sat se revarsă duduitul greu al tractoarelor şi spre câmp pornesc brigăzile colectiviştilor, la Sântana se ştie: vine primăvara!

In timpul iernii, la colectiva s'a desfăşurat o muncă încordată. Au fost reparate plugurile, semănătoarele, trioarele şi nenumărate unelte mici şi mari, necesare pentru însămânţări. Acestea au fost zilele de pregătire a „ofensivei" de primăvara.

Cele mai multe ateliere ale colectivei lucrau din zori şi până'n noapte. Meşterii colectivei s'au apucat să repare cu pricepere maşinile şi uneltele. Cei dela forjerie încingeau nemilos fierul şi apoi, punându-l pe nicovală, îi dădeau, cu ajutorul barosului, forma dorită. Cei dela atelierele de mecanică, tâmplărie, rotărie, curelărie, au reparat maşinile, roţile căruţelor, hamurile cailor.

De multă vreme pregătirile s'au terminat şi colectiviştii sunt gata să înceapă însămânţările. Au fost triate şi curăţate de impurităţi seminţele, care acum stau pregătite în saci dolofani.

...Şi în zorii unei zile frumoase de Februarie, au pornit dela sediile lor, din toate părţile comunei, cele 9 brigăzi ale colectivei! 9 brigăzi!

Multe s'ar putea povesti despre drumul de început al colectivei. Când s'a înfiinţat Gospodăria Colectiva erau numai 35 de familii, dar acum sunt 380 şi cuprind 1550 de suflete! Colectiviştii au mii de animale, sute de unelte, iar la împărţirea veniturilor primesc, după muncă, multe tone de produse.

★

Timpul era prielnic. Semănătoarele au început să colinde ţarina, ar boabele, alese cu grijă, îşi găseau culcuş în pământul bine fărâmiţat.

In câteva zile, colectiviştii au însămânţat 9 ha. mac, 20 ha. mazăre „Victoria", 36 ha. lucernă şi 113 ha. orz de primăvară.

Brigada cea mai bună, care dela început a însămânţat cele mai multe hectare, a fost iarăşi brigada I-a, a lui Anton Haiberger. Trebuie spus „iarăşi", fiindcă brigada lui Haiberger, formată în mare parte din tineri, a fost şi în anul trecut în fruntea tuturor, de i-a mers vestea peste hotarele colectivei în întregul raion.

In brigada I-a sunt mulţi tineri de ispravă. Iat-o de pildă pe Suzana Sneler, şefa unei echipe de tineret din cadrul brigăzii. Echipa ei se află în primele rânduri ale fruntaşilor la însămânţări. Incă din anul trecut, ea era cunoscută ca una din cele mai iscusite şefe de echipă, ascultată şi respectată de toţi.

Suzana e un exemplu pentru toţi membrii echipei. Ea singură a făcut anul trecut aproape 300 zile-muncă. Şi când te gândeşti că Suzana are abia 17 ani!

★

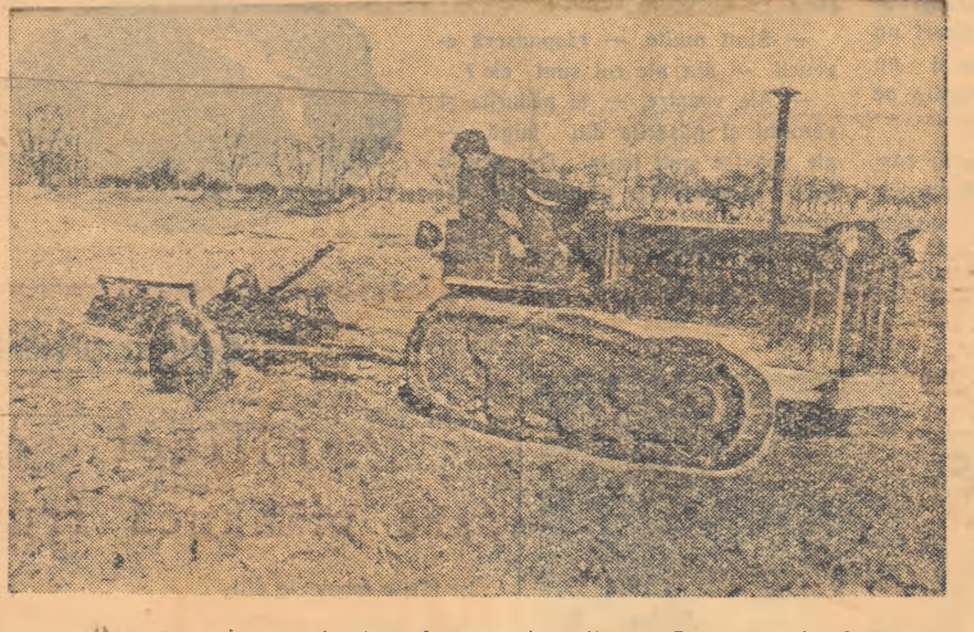
Bietele păsări călătoare, când vor veni la Sântana, crezând că vestesc primăvara, vor fi desnădăjduite: colectiviştii le-au luat-o înainte.

La sosirea lor, însămânţările se vor afla în toi. Şi va trece şi primăvara. Vor veni zilele călduroase ale verii, iar holdele aurii se vor legăna la adierea uşoară a vântului.

Şi'n locul unde azi echipa Suzanei dă bătălia pentru însămânţări, va sosi în zilele acelea un cârd de pionieri. Câmpul se va umple de răpăitul tobelor şi de sunetul goarnelor pionereşti. In urma secerătoarelor şi a combinelor, pionierii vor porni să strângă spice răsărite din boabe pe care le-a semănat, în zorii zilelor de Februarie, şi echipa Suzanei.

Stefan HALMOŞ

PENTRU RECOLTA VIITOARE

De cum a ieşit cu tractorul pe câmp, utemistul Nicolae Fetilă dela G.A.S.-Giarmata, reg. Timişoara, şi-a depăşit cu mult norma, făcând în acelaş timp arătură de bună calitate. In acele regiuni ale ţării unde campania de însămânţări a şi început, zeci şi sute de tractorişti asemeni lui Nicolae Fetilă, muncesc pentru a asigura bogăţia viitoarei recolte.

Pionieri, apăraţi pomii împotriva poleiului!

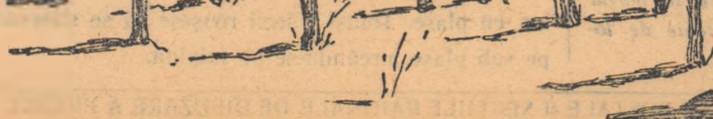
In ultimul timp, ploaia amestecată cu lapoviţă care a căzut în unele părţi ale ţării a făcut ca pe crengile pomilor să se depună o scoarţă de gheaţă. Această scoarţă este foarte dăunătoare pomilor. In afară de faptul că rupe crenguţele ea împiedică respiraţia lor şi face să îngheţe vasele circulatorii.

Gheaţa de pe pomi se înlătură prin scuturarea lor uşoară. Operaţia trebuie făcută când temperatura e în uşoară creştere şi gheaţa se desprinde repede în bucăţi.

In niciun caz nu bateţi crengile cu băţul. Asta ar putea răni copacii şi ar provoca degerarea lor.

Pionieri, apăraţi copacii împotriva gheţei şi a poleiului! Porniţi prin livezi şi curăţiţi pomii, contribuind astfel la obţinerea unei bogate recolte de fructe.

Răspundem prietenilor din Focşani

Toţi cei care au urmărit cu atenţie această rubrică a gazetei noastre, au putut vedea că pionierele din Focşani au primit ajutor nu numai din partea unor şcolari şi pionieri din diferite colţuri ale ţării, ci şi din partea unor oameni mari, cu o bogată experienţă de viaţă.

Vă amintiţi desigur întâmplarea în urma căreia s'a lecuit de indisciplină un tânăr aviator, sau accidentele de circulaţie, ale căror victime au fost unii copii nedisciplinaţi.

Asemenea scrisori am mai primit la redacţia gazetei, şi fiindcă şi ele vă pot fii folositoare, am ales pentru numărul de azi alte două.

★ ★ ★

La „Podul Turoaelor"

Dragă Ştefania, citind scrisoarea colegelor tale, mi-am amintit o întâmplare din munca noastră, a plutaşilor. Vreau să-ţi povestesc această întâmplare ca să vezi şi tu că n'are niciun rost să te grozăveşti cu năzdrăvăniile pe care le faci, cu gândul că ceilalţi din jur or să te admire. Dealtfel sunt sigur că nimănui nu-i sunt pe plac asemenea fapte şi-apoi odată ai s'o păţeşti rău de tot.

Dar să-ţi povestesc mai bine întâmplarea de care ţi-am pomenit mai înainte.

In brigada noastră, lucrează şi plutaşul Tarlea Ion. Tarlea este un băiat priceput şi îndrăzneţ, dar ca şi ţie, dragă Ştefania, îi place câte o dată şi lui să se grozăvească, să nesocotească anumite legi ale plutăritului, care i se par lui de prisos.

Anul trecut, cam prin luna Decembrie, brigada noastră avea sarcina să împrăştie buştenii ce se îngrămădiseră, din cauza vârtejurilor de apă, la punctele Oasa şi Valea Frumoasei. Era o sarcină grea şi îndeajuns de primejdioasă. Dar am pornit la lucru cu mult curaj. Ştiam că mă pot bizui pe priceperea băieţilor noştri.

I-am repartizat pe rând, în locuri diferite, pe toţi cei din brigadă, stabilind un punct unde trebuia să ne întâlnim cu toţii după terminarea lucrului.

Pe Tarlea l-am trimis să facă liberă trecerea buştenilor la punctul „Podul Turoaelor". Şi fiindcă îl ştiam cam necugetat i-am atras atenţia să fie cu băgare de seamă şi să nu uite să-şi prindă colţarii de cismele de cauciuc. Colţarii au nişte dinţi de fier care se înfig în buşteni, asigurând astfel stabilitatea plutaşului.

— Las'pe mine! mi-a răspuns Tarlea. Că doar nu de ieri îs plutaş!

Trecuse mai bine de o jumătate de oră de când se adunaseră toţi cei din brigadă, şi Tarlea nici gând să sosească. Am pornit atunci împreună cu ceilalţi băieţi spre punctul pe care l-l încredinţasem. Apa cobora vijelioasă plină de spume, izbindu-se de pereţii albiei sau de bolovanii masivi pe care-i întâlnea în cale. Zeci şi zeci de buşteni aruncaţi unul peste altul formau un pod pe o distanţă de aproape 200 de metri.

— Să ştiţi că s'a întâmplat ceva cu el, spuse unul dintre băieţi. L-o fi lovit vreun buştean. Se vede că nici n'a apucat să lucreze. Doar el termina întotdeauna primul!

Am început să-l strigăm, să-l căutăm peste tot, dar nu-l dam de urmă. In spatele unei stânci unde apa se învolbura făcând cercuri rotunde de spumă, am zărit pelerina lui Tarlea. Ne-am repezit cu toţii spre locul acela.

L-am găsit pe Tarlea mai mult mort decât viu. Stătea agăţat cu mâna de o stâncă. Puterile începuseră să-l părăsească. Ajunsesem la vreme.

Ce se întâmplase? Tarlea nu ţinuse seamă de sfaturile primite. Urcat pe grămada de buşteni ca să-i desfacă şi să-i pornească în josul apei, el nu şi-a legat colţarii de cisme. Primii buşteni, odată porniţi, l-au tras şi pe el. Neavând colţarii, nu şi-a putut ţine echilibrul. Aşa că fu băgat de două-trei ori la fund şi lovit de buşteni. Norocul lui a fost că apa l-a aruncat în spatele stâncii unde-l găsisem. Vă daţi seama că, după această întâmplare, Tarlea n'a mai încercat să se grozăvească în felul în care o făcuse. Era doar cât p'aci să plătească cu viaţa neprevederea lui.

Ion SAMFIR
Şef brigadier

Manivela buclucaşă

Aproape în fiecare zi când mergeam în atelier, mi se spunea despre ucenicul Iosif B. ori c'a rupt cuţitul, neţinând seamă de viteza strungului ori că a stricat o piesă sau a plecat acasă fără să-şi fi terminat treaba. Astfel de surprize aveam aproape zilnic. Nu o dată am stat de vorbă cu Iosif şi l-am sfătuit să fie mai disciplinat şi să ceară ajutorul celor mai cu experienţă atunci când nu se poate descurca singur. De fiecare dată, Iosif promitea că se va îndrepta şi că va face tot posibilul să-şi înlăture lipsurile. Dar toate astea le spunea aşa, de formă, fără a se gândi prea mult.

Iosif era un băiat priceput. Numai că nu-şi dădea silinţa să execute diferitele lucrări cu atenţie. Şi apoi i se părea că el e mai deştept decât toţi şi nu mai are nimic de învăţat.

Intr'un timp, făcând practică la secţia de mecanică, el a ajuns ajutor de montor la secţia de motoare. Şeful secţiei era mulţumit de el. Iosif ajunsese să cunoască destul de bine construcţia motoarelor. Reparase tocmai un motor „Ford". Aşa că se grăbi să monteze motorul pe şasiu. După terminarea acestei operaţii, el trebuia să aştepte pe şeful secţiei care să-i controleze reparaţia. Dar Iosif nu avu răbdare să-şi aştepte maistrul, aşa că învârti manivela şi, văzând că motorul porneşte, crezu că totul e în ordine.

Dar în momentul pornirii motorului, manivela îl izbi puternic pe Iosif, aruncându-l la câţiva paşi depărtare. Iosif şi-a scrântit mâna atât de rău, încât a trebuit s'o poarte mai multe zile legată de gât.

De atunci Iosif s'a schimbat mult. A trebuit însă să sufere un accident ca să înţeleagă cât de necesar e să fii disciplinat la locul de producţie.

Rudolf METTER
Mecanic Şef
Intreprinderea G.A.R.T.-Sebeş

DOI VULTURI PUTERNICI

— Basm popular evenc —

Intinse şi bogate sunt pădurile din taigă. Se găsesc pe acolo de toate. Şi vânat bogat, şi păsări, şi peşte. Evencii duc prin locurile astea un trai îmbelşugat. Dar nu întotdeauna a fost aşa. In trecut, nu ei erau stăpânii acestor bogăţii.

Dar mai bine, ascultaţi ce spune povestea... Odinioară deasupra taigăi zbura un uliu cu două capete. El era stăpânul taigăi. Bătea tare din aripile sale şi pe unde trecea lăsa o umbră neagră. Uliul cu două capete căra din taigă toate bogăţiile. Sute de ani tot aşa a făcut el, până i-a sărăcit cu totul pe evenci. S'au adunat atunci evencii la poalele Uriaşului Munte şi-au început să-l roage:

— Mărite Uriaş Munte, doar tu ne poţi veni în ajutor. Te rugăm scapă-ne de urâciunea cu două capete.

Uriaşul Munte rămase o vreme pe gânduri şi apoi grăi:

— Eu stau pe loc şi nu vă pot ajuta. Dar să ştiţi că în peştera mea cresc doi vulturi tineri şi, când se vor face mari, ei îşi vor lua zborul şi vor înfrânge uliul cel cu două capete.

Evencii i-au mulţumit Uriaşului Munte şi au plecat pe la casele lor. Zi de zi, oamenii aşteptau nerăbdători să sosească cei doi vulturi tineri. Intre timp, vulturii creşteau, deveneau tot mai mari şi mai frumoşi. Ei începură să-şi încerce chiar puterea aripilor. Astăzi zburau departe, iar mâine şi mai departe. Aripile lor deveneau tot mai puternice, ochii tot mai ageri. Micii vulturaşi erau acum păsări puternice şi planau sus, deasupra taigăi. Când uliul cu două capete zări vulturii cei tineri, se supără şi strigă furios:

— Cine îndrăzneşte să zboare prin aceste locuri? Taiga este a mea şi înălţimile tot ale mele sunt!

Uliul negru se ridică până în slăvile cerului şi se năpusti de acolo, ca o săgeată, asupra celor doi vulturi. Dar vulturii se înălţară şi mai sus.

Uliul negru îşi desfăcu atunci ghiarele şi se aruncă asupra celor doi vulturi; lovea cu ciocul, îi zgâria cu ghiarele, le rupea penele tinere. Dar cei doi vulturi tineri nu se speriară. Incepură lupta şi nu se lăsară până nu-l azvârliră pe uliu spre Uriaşul Munte.

De acolo pasărea cea rea se rostogoli şi căzu drept în lacul din pădure, pierind înghiţită de undele albastre ale apei.

Vulturii coborîră în taigă. Evencii le veniră în întâmpinare din toate părţile: se bucurau, râdeau şi strigau:

— Vă mulţumim, vulturilor! Vă mulţumim, păsări minunate!

Atunci vulturii le vorbiră evencilor:

— Veniţi la Uriaşul Munte, să vedeţi ceea ce n'au văzut niciodată nici părinţii, nici bunicii voştri.

Vulturii i-au condus pe evenci până în vârful Uriaşului Munte. De acolo se vedea până hăt departe, departe.

— Vedeţi câte păduri sunt în jur? — întrebară vulturii.

— Sunt multe, — răspunseră evencii, — dar ale cui sunt ele?

— Ale voastre, — Şi pădurile şi vânatul şi păsările din taigă, — ale voastre sunt toate... Dar aceste lacuri şi râuri din pădure le vedeţi?

— Le vedem, — răspunseră evencii, în taigă sunt multe râuri şi lacuri. Dar ale cui sunt?

— Ale voastre, — spuseră vulturii. Şi lacurile şi râurile şi peştele din ele — toate sunt ale voastre... Iar colo, la poalele muntelui, vedeţi o turmă de reni?

— O vedem — răspunseră evencii, — sunt atâţia reni, încât nici nu-i poţi număra. Dar ai cui sunt?

— Ai voştri — spuseră vulturii, tot ce este în jur e al vostru. Stăpâniţi pământul! Munciţi! Făuriţi-vă o viaţă nouă!

Şi vulturii zburară mai departe — în alte ţinuturi. De atunci traiul evencilor în taigă deveni cu totul altul.

Copiii şi tinerii au început să învețe carte, iar femeile alături de bărbaţi au început să-şi conducă singuri meleagurile lor.

Niciodată nu se mai pomenise aşa ceva în taigă.

— Dar bine, veţi întreba voi, cine au fost aceşti vulturi puternici?

Numele lor e cunoscut de tot poporul evenc. Lenin şi Stalin au fost acei vulturi.

(Din volumul de basme populare evence).

Aventurile vasului Bogatâr

— Film în culori. O producţie 1954 a studiourilor sovietice —

Liniştit, întotdeauna stăpân pe sine este căpitanul Crutov.

Se pare că vasul „Bogatâr" pe care-l comandă, n'are de data aceasta de îndeplinit o misiune prea grea, deşi e vorba desore un lucru deosebit de important: trebuie să ducă locuitorilor din oraşul Marto, care au avut de suferit de pe urma unei groaznice inundaţii, un transport de alimente, medicamente, materiale de construcţii.

...Şi totuşi, multe vor fi peripeţiile prin care vor trece cei de pe „Bogatâr".

Fără curajul şi iscusinţa căpitanului, fără dârzenia echipajului, viaţa oamenilor de pe vas ar fi fost în primejdie, la fel ca şi întreaga încărcătură.

Nenumăratele încercări prin care trece vasul „Bogatâr", sunt urmărite cu atenţie şi emoţie de spectator.

Iată-l pe banditul trimis pe „Bogatâr" de unii afacerişti din Apus. Ei vor să distrugă cu orice chip vasul sovietic care aduce ajutoare gratuite celor aflaţi în nenorocire.

Faptul că vor pierde din câştiguri, îi face pe afacerişti să turbeze de mânie.

...Spionul apasă acum pe clapele acordeonului. Dar el nu cântă o melodie oarecare. Prin anume semne, el transmite veşti stăpânilor pe care-i slugăreşte pentru bani. In acordeon se afla un aparat de radio emisie.

Cursa întinsă de hrăpăreţii afacerişti nu va izbuti până la urmă. „Bogatâr" va intra în portul Marto, întâmpinat cu dragoste şi prietenie de locuitorii oraşului

Curiozităţi ştiinţifice

Lilieci care mănâncă fructe

In ţările tropicale din ambele emisfere trăiesc o mulţime de specii de lilieci care se hrănesc cu fructe provocând astfel mari pagube prin livezi. Deosebit de stricători sunt liliecii care aparţin unei subfamilii răspândită în insulele Sonde, în India, Australia, în insula Ceilon, Madagascar şi Noua Guinee. Sunt aşa numiţii lilieci „câinele zburător" şi „vulpea zburătoare".

Aceste animale trăiesc ziua în păduri sau în crânguri de pomi fructiferi, atârnaţi de crengi, cu capul în jos. Uneori se adună cu sutele pe un singur copac. Când se lasă întunericul, animalele zburătoare atacă în masă livezile preferând în special fructele de smochini, mango şi banani.

Ţăranii apără coroanele pomilor fructiferi de oaspeţii aceştia nepoftiţi, acoperind copacii cu plase făcute din nuiele de arbuşti şi liane.

In America de Sud, unde livezile au mai mult de suferit de pe urma liliecilor, fermierii îmbracă coroanele pomilor, în perioada de coacere a fructelor, cu plase. Totuşi liliecii reuşesc să se strecoare pe sub plase, urcându-se pe tulpină.

Redacţia şi administraţia Bucureşti Piaţa Scânteii tel. 7 61 00 7 60 10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P. T. T. 100 114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".